

МИЛОСЕРДЯ І БАЙДУЖІСТЬ...

Чернігів, Красна площа, 25 вересня 2014 року, 18.00. Невеличка купка людей біля драмтеатру: пересічні громадяни, священики Катерининської церкви, у сльозах — матері, дружини, діти і друзі тих, хто повторно їде до «пекла», на передову.

Бійці, які приречені своєю любов'ю та відданістю захищати неньку-Україну, виглядали трохи розгубленими, розчуленими і здивованими. Їм, мабуть, не вдалося в головах, що ось стоїть автобус, який за декілька хвилин від'їде з площі й доправить їх в іншу реальність, на поле бою. А поряд гуляють містяни. Вони навіть і не намагалися хоча би підійти і просто постояти кілька хвилин, щоби провести хлопців на війну, можливо, сказати теплі слова, підтримати чи подякувати. Чомусь нікому з тих, хто був поряд, не спало на думку запитання: «А що думають і відчувають ці Герої, котрі їдуть від мирного життя, від теплої ковдри, від рідних дітей?..» Он рученята малюків не розмикаються на шиї татуся, а він, прощаючись з ними, ховає скупі чоловічі сльози... Чи знає багато хто, як воно — залишати все дороге, рідне і їхати в далекий, вороже налаштований край, у нелюдські умови, під кулі та «Гради». Як мало від нас вимагалось: просто прийти, просто знайти час, просто відкласти свої справи, просто... Але ми, чернігівці, навіть не удостоїлися віддати хоча би мізерну данину поваги тим, кому зобов'язані мирними вулицями і площами, спокійними снами та сміхом дітей. Ми вдали, що нічого особливого не відбувається, що наша хата скраю. Правильно говорив протоієрей Катерининської церкви отець Роман: «Коли будуть воронки від снарядів на Красній площі, тоді прийде розуміння, що йде війна, і будемо бігти молитися й шукати захисту. А поки що живемо так, наче й немає щоденних поховань найкращих синів України, начебто немає горя і сліз матерів, дружин та осиротілих дітей». Чернігове, прокидайся! Я знаю, Ти добрий і милосердний. Слава Богу, що Ти не чуєш вибухів, але ж треба пам'ятати, завдяки кому Ти їх не чуєш.

Як дешево обходяться просто людська увага й повага, але, напевно, кожен намагається переконати себе, що справ багато, часу не вистачає, грошей теж... А у наших Героїв-бійців теж родини, матері, через край невирішених проблем, але вони залишають усе та їдуть боронити свою і нашу з вами, шановні чернігівці, рідну землю, керуючись принципом: «Хто, якщо не ми?»

Однак медаль, як відомо, має дві сторони. Все вищезгадане — це темна сторона, але є ще й світла. Впевнена: саме

лися, коли ховали друзів, рятували поранених. Бо вони знали, що область, місто, село їх підтримують як можуть: обладунками, харчами, предметами першої необхідності, медикаментами.

Уже давно всі зрозуміли: якщо потрібна допомога — треба звертатися до волонтерів, бо наша влада поки все з'ясує, то вже й потреба як така зникне. Скажімо, необхідно було привезти на ротацію танкову бригаду. Командир звернувся до пересічного громадянина, людини з великим і чуйним серцем, Миколи Ющенко, котрий неодноразово одноосібно доправляв необхідну допомогу бійцям. Підприємець не відмовив і цього разу: за власний кошт і завдяки допомозі друзів винайняв автобуси, відклав свої справи, зателефонував знайомим та родичам, аби прийшли зустріти Героїв, і поїхав за 700 кілометрів забирати воїнів додому. Честь і слава таким меценатам, і добре, що людей з великої літери у нас багато. Завдяки їм ми всі обов'язково переможемо.

Єпархія Катерининської церкви з благословення Архієпископа Чернігівського і Ніжинського Євстратія, протоієрея Романа, священнослужителі й парафіяни постійно опікуються нашими воїнами-патріотами та підтримують їх. Зокрема поважний чоловік Володимир Пархоменко присвячує весь свій вільний час, енергію, грандіозне терпіння тому, щоби оббивати пороги міських інстанцій та шукати у владних кабінетах допомоги — і не тільки у нас в Україні, а й далеко за її межами. А якщо не знаходить — використовує свої власні заощадження та їде до зони АТО й везе те необхідне, що просять воїни.

Бабусі-майстрині Галина й Тетяна, 83 і 86 років, тремтячими, неслухняними руками, наплели цілий мішок теплих шкарпеток і передали нашому батальйонові спецпризначення. Командир, приймаючи такий подарунок, ледве стримував сльози.

Завідувачка Т. А. Пучина, колектив, вихованці та батьки дитячого дошкільного закладу № 71 м. Чернігова передали надзвичайно красиві, змістовні малюнки, по-дитячому щирі й теплі листи, які цього ж таки вересневого дня були передані бійцям, котрі від'їздили на фронт. Без сліз читати їх було неможливо.

Список благодійників продовжують працівники інформаційних центрів-бібліотек міста, колективи наукової бібліотеки Чернігівського національного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка, наукової бібліотеки Чернігівського національного технологічного університету, Чернігівської обласної універсальної наукової бібліотеки імені В. Г. Короленка, бібліотеки Чернігівського коледжу транспорту та комп'ютерних технологій, які неодноразово відправляли благодійну допомогу бійцям 41-го, 13-го добровольчих батальйонів та 1-ї танкової бригади. Це кілька відомих фактів, а скільки чернігівців по одному й колективами збирають, передають, віддають свої останні кривні на фронт. Дуже шкода, що не весь Чернігів живе під гаслом «Усе для фронту, все для перемоги».

Звісно, милосердя коштує не тільки фінансових витрат, а й моральних та фізичних сил, хвилювань, терпіння, а байдужому жити набагато легше. Однак якщо повернутися до недавніх історичних подій, то, можливо, якби ми були монолітом іще у 2004, 2010 роках, то не було би й нинішнього кровопролиття.

Саме тим мужнім, сміливим, відважним Героям, котрі розмовляють різними мовами, живуть у різних областях, різні за віком, за уподобаннями, наша вдячність. Бо вони об'єднались, аби захистити мир і незалежність свого народу, своєї України, майбутнє своїх дітей там, на далеких східних рубежах.

Залишаймося Людьми у нелегкий для всієї України час. Пам'ятаймо тих, кого з нами, на жаль, уже нема, чий душі дивляться на нас із небес. І тих, хто боронить рідну землю нині. Давайте боротися за мир разом.

Валентина КАВІНСЬКА